

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

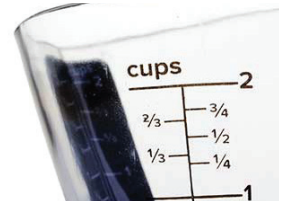
Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שלישי כ"א חשון תשע"ט | דף היומי בבלי: מנחות פא.
דף היומי בהלכה: מסימן ש"ל סעיף ח' עד תחילת סימן של"א (סיום עניני טיפול בצרכי הגוף).
מוסר: שפת תמים פרק ד' מ"בזזה ביארתי הפסוק" עד תחילת פרק ה'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: מסילת ישרים פרק כ"ו עד סוף הספר.

הדף היומי בהלכה

האם מותר לשאוב חלב אם בשבת במקרה של עודף חלב?

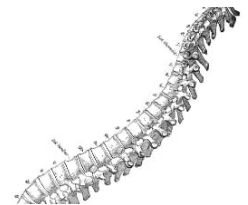
פתוח. ורשאית אף להשתמש לשם כך במשאבה ידנית.
ובאופן שאינה יכולה לשאוב לאיבוד - יש שהתיר לשאוב לתוך כלי מעט
מעט, באופן שלא תצטבר בפעם אחת כמות שיש בה יותר מ'כגורגרת' (15 מ"ל,
לשיטה המחמירה ביותר).

[שו"ע של, ח, ומשנ"ב לב; ביאורים ומוספים דרשו, 32]

החליבה אסורה בשבת מדאורייתא משום איסור 'מפרק', שהוא תולדה של
מלאכת 'הדש'; ובכלל זה - אסורה שאיבת חלב אם. וכמובן, מותר להניק תינוק
בשבת, אך אסור לאשה לקלח מחלבה לתוך כלי על מנת לתת לתינוק לשותת.
ואשה המצטערת מעודף חלב, מותר לה לקלח את החלב לאיבוד, וכגון שתקלחנו
לתוך כלי שיש בו חומר הפוגם את החלב, או לתוך כיוור שפתח הניקוז שבו

הדף היומי בהלכה

האם מותר לעשות 'קנאק' באצבעות בשבת?

היילוד בבגדים - יש שאוסר למרות שהיישור נעשה מאליו, אך יש מהראשונים
שמשמע מדבריו להקל.

וחילוף עצמות האצבעות - המכונה: 'קנאק', ונהוג אצל אנשים רבים - מותר
בשבת לכתחילה.

[שו"ע של, ט, ומשנ"ב לג-לה, שעה"צ יח-יט, וביה"ל ד"ה שלא; ביאורים ומוספים

דרשו, 34]

מותר ליישר בשבת את אבריו של יילוד ש'התפרקו' מחמת הלידה, ואף אם
הלידה עצמה לא אירעה בשבת; וכל שכן שמותר ללפף את היילוד בבגדים
באופן שאבריו יתיישרו מאליהם.

אולם, אם התפרקה חוליה של השדרה ממקומה - אסור מדרבנן ליישר
בידיים חוליה אחת על גבי חברתה, משום שהדבר דומה למלאכת 'הבונה';
ויש המתירים זאת ביום הלידה; ויישור חוליה על גבי חברתה על ידי ליפוף

הדף היומי בהלכה

האם מותר להרכיב רסן ליישור שיניים בשבת?

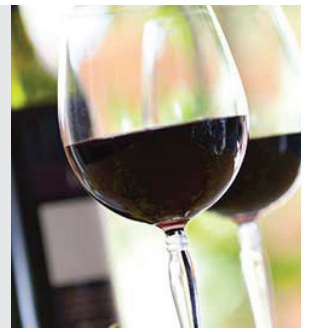

וכן פיסוק רגלי תינוק באמצעות ברזלים וכדומה, כדי ליישר את הליכתו -
מותר לכל הדעות, מהטעם האמור; ואף לדעת המחמירים הנ"ל, משום שיש
צורך בפיסוק הרגליים גם בשבת, ומניעת הדבר עלולה לגרום לנזק בעתיד.

[ביאורים ומוספים דרשו של, 35-36; וראה עוד שם]

בהמשך לאמור: הרכבת 'רסן' ו'פלטה' ליישור שיניים בשבת - יש אומרים
שאינן בה חשש איסור, לא משום עשיית מעשי רפואה בשבת, ולא משום האיסור
דרבנן ליישר חוליות משום הדמיון למלאכת 'הבונה'; מפני שהתיקון הנעשה על
ידם אינו מייד וניכר, אלא נעשה במשך הזמן על ידי שימוש תמידי. ויש אומרים
שאם אין צער בשעת מניעת השימוש בהם, אין להרכיבם, משום 'עובדין דחול'.

מופתע ונרגש גולל הבחור את סיפורו: "הייתי מבטלני הישיבה, כמעט לא פתחתי ספר... עד שיום אחד בלי סיבה נראית לעין הרגשתי לפתע חשק נורא ללמוד, ואט אט הפכתי למתמיד. עד היום לא הבנתי מה גרם למהפך הזה, אבל עכשיו אני יודע..."

כוחה של תפילה

ועל מעשיה. כששמע אבי הבחור שהבת איננה לומדת בסמינר רצה להוריד את השידוך, אולם אבי הבת שידלו שהכל נעשה בהוראת גדול, וכל ימיה התפללה לשידוך שכזה, ובוודאי שיראו ס"ד מרובה.

אבי הבחור השיבו שידבר עם בנו, ואם יסכים הוא לא יתנגד. כששמע הבחור שהבת לא למדה בסמינר פסל את הרעיון מיד. הפציר בו אבי הבת שייסע עמו לאותו גדול שהורה לעשות כן, וכי אין ספק שיראו הרבה ס"ד בזכות התפילות שהתפללה הבת כל השנים. לבסוף לא יכול היה הבחור לסרב והסכים לפגישה אחת. כשנפגשו הסבירה לו הבת את פסקו של הרב וסיפרה על תפילותיה המרובות וברכת אותו גדול שתמצא בעל ת"ח.

שאל הבחור האם היא זוכרת את התאריך המדויק שבו החלה להתפלל על זיווגה. השיבה: "בוודאי, היה זה בט"ו בחודש חשוון שנה פלונית". הבחור החוויר ואמר במבוכה: "דעי לך כי יודע אני שזהו הזיווג האמתי שלי". והסביר: "אני הייתי מבטלני הישיבה, לא פתחתי כמעט ספר, וביטלתי תורה אף ממי שהיה במגע עמי. עד שיום אחד בלא סיבה הנראית לעין הרגשתי חשק נורא ללמוד תורה, וכך נעשה השינוי עד שנהפכתי למתמיד הישיבה. לא ידעתי מה הביאני למהפך העל טבעי, ממש נס גלוי, אולם היום אני יודע. יום זה היה ט"ו בחודש חשוון באותה שנה, ביום שהתחלת להתפלל על זיווגך ותפילתך התקבלה..."

כעבור כמה פגישות שתו 'לחיים' והוקם בית גדול לד' ולתורתו.

הגאון רבי יעקב גולדברג שליט"א סיפר בשיחה ל'יתד נאמן' את המעשה הנפלא הבא, המלמד על כוחה של תפילה, ובפרט בעניני שידוכים.

בת מסויימת לא התקבלה לסמינר ובביתה הצטערו מאד. האווירה וצורת הבית השתנתה ללא היכר, האב היה ממורמר והאם בוכייה, וכמוכן הבת בעצמה. הבית התדרדר ולא תיפקד, עד שיום אחד פנה הרב לאחד מגדולי הדור וסיפר לו המתרחש בביתו והסיבה שגרמה לכך. השיבו הרב: לבכות על העבר זוהי תפילת שווא. מי אומר לך שהיא צריכה בכלל ללמוד בסמינר? שתהיה בבית, תהפוך לעקרת בית נפלאה, ובמקום לחשוב על העבר, שתתפלל על העתיד, על החתן שיהא לה בעתיד.

חזר האבא לביתו וסיפר את הוראת אותו גדול. וכך עשו. הבת נשארה בבית ושמרה על אחיה הקטנים, סידרה את הבית בכל יום, הכינה ארוחת צהריים, וכשאמה חזרה מעבודתה הבית היה נוצץ ויכלה לנוח מעט אחרי עבודתה ולתפקד ברוגע בערב. ביתם נהפך לבית שמח. ובד בבד למדה הבת אחה"צ ובערב מקצוע שיוכל לעזור לה לפרנס את ביתה שתבנה בעז"ה, והתפללה רבות שתזכה בבן תורה אמיתי.

כעבור שנים הגיעה הבת לפירקה והחלו להגיע הצעות שידוכים. אולם כששמעו שאיננה לומדת בסמינר נפלו כלעומת שבאו. לקח האב יוזמה לידי והלך לישיבה מפורסמת והתעניין בבחורים הטובים. ראה בחור מתמיד שעשה רושם מצויין, רשם את שמו וכתובתו וניגש לאבי הבחור ישירות וסיפר לו על בתו

רבי חיים צעד לארון, הוציא קופסא ושלף מתוכה שטר של 20 ש"ח ועוד שתי מטבעות של 10 ש"ח, והגיש לו. "יש כאן יותר מדי", הסב ר' שמואל את תשומת לבו. "למה?" שאל רבי חיים, "אמרת לי עשרים ושניים שקלים?"

ארבע מאות שקל כסף... מה היא?

הוציא קופסא ושלף מתוכה שטר בן עשרים שקלים ועוד שתי מטבעות של עשרה שקלים כל אחת מהן, והגיש לו.

"יש כאן יותר מדי", הסב רבי שמואל את תשומת לבו. "למה?" שאל רבי חיים, "אמרת לי עשרים ושניים שקלים?"

"וכאן יש לי ארבעים" - השיב רבי שמואל. "כמה יש?" שאל שוב רבי חיים, ולאחר שהות הוסיף: "קח לך כמה שאתה צריך ותחזיר לי את היתר".

רק כעת הבין רבי שמואל שרבי חיים אינו מכיר את המטבעות... לאחר מעשה, ניגש אל בנו של רבי חיים ושאלו האם נכון שאביו אינו מכיר צורת מטבע. "אכן", השיב לו, "שמתי לב לכך כבר כמה פעמים. את צורת השטרות הוא מכיר, אולם צורת מטבעות אין הוא יודע..."

(דברי שיח מתוך 'ומתוק האור')

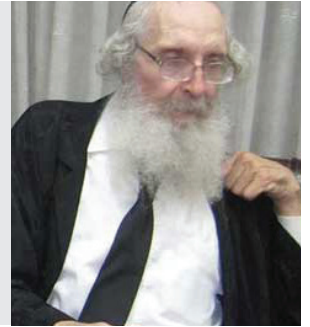
רבי שמואל רוזנברג סיפר, כי באחד הימים נכנס אל מרן הגאון רבי חיים קניבסקי שליט"א והראה לו את הספר 'חמודי דניאל' על הלכות מילה. ספר זה חובר על ידי רבי דניאל מהורודנא על יורה דעה. מרבית כתביו של רבי דניאל אבדו בשרפה גדולה, ומן הבודדים שנותרו לפליטה הוציאו ספרים אחדים, אחד מן הספרים הללו עוסק בהלכות מילה.

משראה רבי חיים את הספר אמר: "אינני מכיר את הספר הזה". "אם כן, אביא אותו לרב", הגיב מיד רבי שמואל. אולם רבי חיים סירב: "שונא מתנות יחיה".

"אבל אני רוצה להביאו לרב", ניסה שוב רבי שמואל. רבי חיים שוב סרב, אין הוא רוצה ליהנות ממתנות. "מתנות כבר קיבלתי לבר מצוה", אמר, "כמה עולה הספר הזה?"

"עשרים ושנים שקלים", השיב רבי שמואל בליט ברירה. רבי חיים צעד לארון,

פעם הגיע תקציב ממשלתי של מיליון שקל לשיבה, על ידי אחד העסקנים שעמל שנה שלמה להשגתו. כשהתברר לרבינו שהיתה שם התחכמות קטנה בהצהרות, לא הסכים בשום אופן לקחת את הכסף

וגם: על הסירוב לבקשת התורם שתרום חצי מיליון ש"ח • 'חסד ואמת' אצל הגאון רבי נתן צבי פינקל זצוק"ל

לרבינו שהיתה שם התחכמות קטנה בהצהרות, לא הסכים בשום אופן לקחת את הכסף, באומרו תור.

סיפר הג"ר צבי פרצוביץ, שאירע פעם, שאביו של אחד התלמידים תרם לשיבה סכום עצום של חצי מיליון שקל, אולם היתה בפיו בקשה צנועה עבור בנו, תלמיד השיבה. מילוי הבקשה היה נתון בידי אחד מראשי השיבה, שהיה אחראי על אותו בחור. ניגשו לרבינו, וביקשו שישפיע על הרב האחראי שיסכים למלא את בקשתו של אותו הורה, כדי שתהיה תועלת לשיבה, אך רבינו הגיב בנחרצות: "את התפקיד הזה נתתי לו, לא אתערב בהחלטותיו כמלוא נימה, גם אם קיים שיקול של חצי מיליון, ואפילו מיליון. לא אתערב".

מטבעו אהב רבינו לשמוע הרבה דעות בעניינים שסק בהם, וכפי שנאמר: "תשועה ברוב יועץ". אולם בסופו של דבר, אחרי שמדד היטב בפלס שכלו את כל הדעות, החליט מה ואיך לעשות על פי אמת, ואז היה עומד על דעתו כצור חלמיש. את פני המתנגדים והכועסים קיבל בחיוך ובהבנה, ואף דאג לרצותם, אולם מהאמת לא הסכים לזוז.

(מתוך "בכל נפשך" - תולדות רבי נתן צבי פינקל זצוק"ל)

וַיְהִי כִּרְאֵת אֶת הַנֶּזֶם וְאֵת הַצְּמִידִים (בראשית כד, ל)
וברש"י: "אמר עשיר הוא זה ונתן עיניו בממון".

"אמת לאמיתה"

"כל אורחות ה' חסד ואמת" (תהילים כה, י), הסבא מסלבודקה זצ"ל, זקנו של רבי נתן צבי פינקל זצוק"ל, היה מרבה להביא פסוק זה, בו מבואר שמידות החסד והאמת אינן מידות נפרדות, אלא היינו הך. כך גם נאמר בפסוק: "תתן אמת ליעקב חסד לאברהם", כי שתי המידות חד הן, רק חסד הנובע ממידת האמת ראוי להיקרא חסד. חסד שסותר את האמת אינו חסד, אלא להיפך. ככל שרבינו היה כל כולו חסד, נתינה והשפעה, סלד מכל דבר שהיה בו ריח של חוסר אמת. הוא היה כה דבוק לאמת עד שכאשר שמע דבר שקר, לא נזקק לומר שאינו אמת, ראו זאת על פניו.

ביקשו ממנו פעם לחתום על עניין שיכול היה לעזור מאד לשיבה בהשגת תקציבים. המסמך לא היה חלילה שקרי, אלא שגם אמיתי לגמרי לא היה. רבינו, במידת האמת שהיתה לו, היה נחרץ שלא לחתום בשום אופן על מסמך זה. פעם, הגיע תקציב ממשלתי של מיליון שקל לשיבה מאחד ממשרדי הממשלה, תקציב שסודר על ידי אחד העסקנים שעמל שנה שלמה להשגתו. כשהתברר

"ואז שאלתי בסתמיות: באיזו שעה נפלה ההחלטה? ואשתי עונה כמוסיחה לפי תומה: בשעה 8:50. פתאום נפל לי האסימון, ולשוני נאלמה דום..."

"בדיוק בשעה זו ברכת המזון בכוונה גדולה!"

הבוקר בשלוה ופניתי לברך ולצעוד בנחת לכולל, אך רוח התעוררות לבשה את ליבי. פתחתי סידור והחלתי לברך ברכת המזון בכוונה גדולה, בניגון ובנעימה. סיימתי לברך, צעדתי לכולל, הסדר התחיל והענין נשכח מליבי. עם סיום הסדר התקשרתי לרעייתי לדרוש בשלומה, והנה היא על הקו נסערת מאוד. "היו ראיונות עם העובדות ובחרו בי מכולם לקידום משמעותי בתפקיד ובשכר". כל כך שמחנו, אמרנו ביחד מזמור לתודה. ואני שואל בסתמיות: באיזו שעה נפלה ההחלטה? ואשתי עונה כמוסיחה לפי תומה: בשעה 8:50.

פתאום נפל לי האסימון, ולשוני נאלמה דום. בדיוק בשעה זו ברכת המזון בכוונה גדולה! ואכן זה המעשה שהיה, ה' שמע לתפילתי. הישר מפי אל ה' הזן את העולם כולו בטובו בחן וברחמים. לא יאומן כי יסופר.

(משנתה של תורה)

מספר אברך: נוות ביתי תחי' עמדה בפני 'פרשת דרכים' בעבודתה. קידום מסוים עמד על כף המאזניים, ומבחינתנו היה מדובר ברווחה כלכלית חשובה שעמדה על הפרק.

אבל את זה ידעתי רק לאחר מעשה. באותו בוקר לא הייתי מודע כלל למתרחש בעבודתה של אשתי. גם עבורה היתה זו הפתעה גמורה שנחתה עליה באותו הבוקר, עת הגיע מנהל מסניף אחר והחליט לראיין מספר עובדות רב ולבחור מיידית אחת מתוכן שתקודם.

וכאן אנו מגיעים לליבו של הסיפור, שמבחינתי אין בו אלא נס גלוי ממש, כמו 'רעם' המהדהד מן השמים משבר עקמומיות שבלב, מזכיר לנו את קיומו של הבורא ומעורר אותנו לברך שכוחו וגבורתו מלא עולם.

היה זה בוקר שגרתי, ישבתי לבדי בביתי שהיה שומם באותה העת. השעה היתה 8:50 ונותרו עוד מספר דקות עד שיתחיל הסדר. סיימתי את ארוחת

בפעם הראשונה לאחר שהכין הגרב"צ פלמן יין, הביא בקבוק יין למרן הגרא"מ שך זצ"ל. שאלו הרב שך - "מה זה?" והוא ענה לו בשתי מילים: "נסכים יומא"...

סיפורו של "היין של ר' בן ציון"

שך: "אתה מתכווין לגמרא ביומא (ע"א א') שהרוצה לנסך יין על גבי המזבח ימלא גרונו של תלמידי חכמים יין? ענה לו: "כן". אמר הרב שך: "א"כ אני מקבל את היין".

וכך בכל חודש היה מביא לרב שך בקבוק יין, ועל היין הזה הוא היה מקדש ומבדיל, והיה משבח מאוד את היין וקרא לו "היין של ר' בן ציון". והרבה פעמים כאשר היו שמחות של רבנים ואדמו"רים ולא היה בכוחו של הרב שך ללכת לשם, היה שולח לשם בקבוק יין מהיין של ר' בן ציון.

וסיפר רבנו: "הרב שך היה שואל אותי תמיד - איך יוצא לך יין כל כך משובח? לרב שך לא הייתה תשובה, אבל לי התשובה הייתה פשוטה מאוד: הרי הרב שך שותה מהיין הזה, לכן היין מצליח. בזכות הרב שך יש ברכה ביין". כך נמשך הדבר עשרות שנים ומעולם היין לא החמיץ. תמיד היין יצא משובח בטעמו ובריחו, ויהי לפלא.

כאשר הרב שך נחלש בשנים האחרונות לחייו, אמר לרבנו שכבר אין לו צורך ביין, ומעתה שלא יביא לו את היין. בפעם הבאה שהכין יין - כל היין החמיץ. אמר רבנו: "מעולם היין לא החמיץ, ומה השתנה עתה? אלא", סיים ואמר, "זאת אומרת שכל מה שהיין הצליח הוא משום שהרב שך היה שותה מהיין הזה, ועתה שהפסקי לשתות שוב אין ברכה ביין, ולכן כולו החמיץ". ומאז הפסקי להכין את היין.

(שלמים מציין)

"והוא הענין שאמרו עליו זכרונם לברכה (כתובות קה, ב) כל המביא דורון לתלמיד חכם כאילו הקריב בכורים. וכן אמרו (יומא עא, א) ימלא גרונו של תלמידי חכמים יין במקום נסכים" (מסילת ישרים פרק כו).

במשך שנים ארוכות היה הגאון רבי בן ציון פלמן זצ"ל מכין בעצמו את היין לקידוש ולהבדלה. כאשר חשב להתחיל להכין לבד יין, כמו בן לא ידע כלל איך עושים זאת והחליט לשאול את ר' גדליה נדל שהיה עוסק הרבה בייצור יין. ר' גדליה חיך ואמר: יש הרבה שיטות בזה, יש שיטת הבבלי ויש שיטת הירושלמי, יש שיטת הר"ש ויש שיטת הרמב"ן, תגיד כמו איזו שיטה אתה רוצה לעשות וכך אומר לך". וכוונתו הייתה, שלפי איך שכתוב בבבלי נראה שהיו מייצרים יין בצורה כזו, ומדברי הירושלמי נראה שהיו מייצרים בצורה אחרת, וכך גם בר"ש וברמב"ן, מכל אחד נראה שהייתה דרך אחרת בייצור היין, א"כ כמו איזו שיטה אתה רוצה לעשות.

אמר לו רבנו: תראה לי את הדרך הכי קלה. וכך ר' גדליה הדריכו ולימדו איך להכין יין. בתקופה ההיא היו מוכרים בכולל פוניבז' ענבים ליין, והיה קונה מזה כמות גדולה וסוחטם ומכין מזה יין לזמן רב. היין היה יוצא משובח מאוד, והיו אומרים עליו 'טעמו כטעם לשד השמן'. אי אפשר לתאר את המתקנות שהייתה ביין, בטעמו ובריחו, וממש לא נמצא כדבר הזה ולא היה הסבר טבעי למה היין כל כך מצליח כאשר מעולם לא למד את רזי המקצוע ולא התמצא בסודות היין. בפעם הראשונה לאחר שהכין את היין, הביא בקבוק יין למרן הגרא"מ שך זצ"ל. הרב שך שאלו מה זה? ענה לו בשתי מילים: "נסכים יומא". שאל הרב

החפצים בחיים - חפץ חיים יומי

האם מותר להעביר רשימת תורמים של מוסד מסוים למוסד אחר?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

שבח גדול. וכן לגבי הוצאות שבת, תרומות לצדקה - שהדבר תלוי אם האדם הוא עשיר או עני; או הנהגות מסוימות שעבור אדם בינוני הן שבח ועבור אדם חשוב הן גנות, וכל כיצא בזה. לכן, כותב ה'חפץ חיים', אל תטעה לומר שדבר שאינך בוש שיאמרוהו עליך, מותר לך לאומרו על אחרים. כי הכל תלוי לפי עניינו של האדם שעליו מספרים, אם זה שבח עבורו או גנות.

אגב עניני צדקה, מביאים בביאורים ומוספים נידון מעניין: האם מותר להעביר רשימת תורמים של מוסד מסוים למוסד אחר? יש שכתבו, כי מדברי החפץ חיים עולה כי יש בזה לשון הרע, שכן נגרם בזה נזק לאותם תורמים, כי יצטרכו לתת יותר, ובסופו של דבר יגרם נזק גם למוסד הראשון, שהתרומות המגיעות לו יופחתו. אמנם כתבו שהכל לפי הענין. כי אם יש ביכולתם של אותם תורמים לתת יותר, מותר. וכן, פעמים שזה כבוד לאותם תורמים ששם מופיע ברשימות תומכי תורה.

ה'חפץ חיים' מסכם סעיפים אלו וכותב, כי קשה מאוד לפרט את כל הדוגמאות לדיבורים מהסוג הנ"ל, שעשויים להיות בגדר לשון הרע, ולכן - "קח דברי הרמב"ם עטרה לראשך וזכור אותו תמיד, שכל דבר שאם יתפרסם יוכל לגרום לחברו הזק בגופו או בממונו או להציר לו או להפחידו, הרי זה לשון הרע".

ההלכות הנלמדות היום בסדר הלימוד היומי ב'חפץ חיים' ממשכות לעסוק בעניין דיבורים שניתן היה לטעות שאינם בכלל לשון הרע, כדוגמת דבר שאינו גנאי ממש, אלא שלילת מעלות. בסעיפים הקודמים דן ה'חפץ חיים' באדם האומר על חברו שאינו חכם, וכאן הוא מפרט לגבי שלילת מעלות נוספות - גבורה ועושר.

אדם המספר על חברו שבטבעו הוא חלוש, כותב ה'חפץ חיים' כי מדבר זה עלול להיגרם נזק, לענין קבלתו לעבודה למשל. כמו כן לגבי מעלת העושר, אם מספר שפלוגי עני, או שאינו עשיר כפי שחושבים עליו, גם יכול להביאו בזה לידי נזק (והוא הדין להיפך, אם אומר שאינו עני כפי שחושבים, או שהוא עשיר, גם כן יכול להיגרם מכך נזק - ביאורים ומוספים בשם 'עיקרי דינים').

בביאורים ומוספים מציינים, כי התנאי של גרימת נזק נצרך רק בדיבור שאינו מתוך כוונה לבזות ולגנות את חברו. שכן, כשאומר את הדברים במטרה לגנות, אסור משום לשון הרע גם אם לא ייגרם מכך כל נזק ממשי לשני.

כלל נוסף מדגיש ה'חפץ חיים': הכל תלוי על מי מספרים. ייתכן שאדם אומר דבר אחד על שני אנשים, אבל לגבי הראשון זהו שבח ולגבי השני זה גנות. לדוגמה: אם אומר שפלוגי לומד 3-4 שעות ביום, שבביל אדם שאין לו דאגות פרנסה ואחרים מספקים את מזונו, זהו דבר גנות, ואילו שבביל בעה"ב טרוד זהו